

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΤΕΡΨΙΣ

1899

Ν. ΣΠΙΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έτησία προπλ Δρ. 8
 Διά τους μαθητάς » 6
 Έξάμνος και τρίμ-
 νος ανάλογος

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ—ΤΕΡΨΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
δὲ τοῦ μηνός.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΣ

Ὁδὸς Σκουφᾶ : 30Α

Ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ

Ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ὁ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους, ἦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἰανόν· ἰδίᾳ δὲ ἡ πρώτη αὐτοῦ ἡμέρα, καθ' ἣν τῶ προσέφερον φοινίκας, σῦκα καὶ πλακοῦντα ἐκ νέας ἀλεύρου, οἶνον, καὶ θυμιάματα. Πλὴν τούτου ἦτο ἡμέρα ἐορτῆς, διότι κατὰ ταύτην οἱ ὑποδεικνυόμενοι Ὑπατοὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπευφημοῦντος πλήθους ἐλάμβανον κατοχὴν τοῦ ἀξιωματός των εἰς τὸ Καπιτώλειον, ὅπου καίοντες ἀρώματα ἔθουον εἰς τὸν Καπιτώλειον Δία δύο νεαροὺς λευκοὺς ταύρους. Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν οἱ Ῥωμαῖοι ἀντήλλασον συγχαρητηρίους εὐχὰς διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ κατὰ τοὺς Δημοκρατικὺς χρόνους δῶρα, ἅτινα ὠνόμαζον *strenae*, λέξις σημαίνουσα ἐλαφρόν τι, ἰσχνόν, ὡς ἦταν αὐτὰ τὰ δῶρα των, ἅτινα συνίσταντο ἐκ σύκων, φοινίκων, μέλιτος καὶ μικροῦ τινος νομίσματος *stips*, καλουμένου. Βραδύτερον ὁ λαὸς προσέφερεν εἰς τὸν Αὐγούστον καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ ὡς δῶρα, σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά, δι' ὧν συνήθως ἀνεγείροντο ἀγάλματα. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη τῶν δῶρων εἰς Ῥώμην, ἀνάγεται εἰς τὸ ἔθος, καθ' ὃ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Σαβῖνοι κόπτοντες κλάδους ἐκ τινος δάσους πρὸ τῆς Ῥώμης εὐρισκομένου, τοὺς προσέφερον εἰς τὴν θεὰν *Strenna*, εἰς ἣν τὸ δάσος ἦτο ἀφιερωμένον· καὶ ὡς τεκμήριον τῆς μεταξὺ αὐτῶν εἰρήνης· ἴσως δὲ μάλιστα ἐκ

τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς ταύτης προήρχετο ἡ λέξις *strenae* ὡς ἀπεκάλουν τὰ δῶρα των καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ ἔθος τῶν δῶρων παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὁ χριστιανικὸς κόσμος παρέλαβε, καὶ μετεβιβάσθη εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, παρ' ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις τῶν συνόδων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οὔτινες ἐθεώρουν τούτο, ὡς μετέχον εἰδωλολατρίας. Καὶ αὕτη ἡ Γαλλικὴ λέξις *étrennes*, ἡ σημαίνουσα δῶρα τοῦ νέου ἔτους, παράγεται ἐκ τῆς λατινικῆς *strenae*.

Δυστυχῶς ὁμοῦ τὸ ἔθιμον τούτο, οὔτινος ἡ ἀρχὴ εἶνε τόσον χαρίεσσα καὶ ἀφελής, ἔλαβε κατὰ τὸν νεώτερον πολιτισμὸν ἀνυπολογίστους διαστάσεις. Σήμερον πανταχοῦ, οἰονόηποτε βάρος καὶ ἂν ἔχη τὸ βαλάντιον ἐκάστου, τῶ ἐπιβάλλεται ὡς ἀπαράβατον καθήκον νὰ προσφέρῃ τὸ δῶρον του εἰς πρᾶγμα ἢ εἰς χρῆμα, καὶ μόνον ἴσως ὁ Καρδινάλιος *Dubois*, ἠδυνήθη νὰ εὔρη τὸ μέσον νὰ φιλοδώρησῃ πλουσίως τὸν ἐπιστάτην του χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ ποσῶς τὸ βαλάντιόν του, διὰ τῆς ἐξῆς ὥρας προσφορᾶς «Σοῦ δωρῶ τῶ εἶπεν ὅσα μοῦ ἔκλεψες καθ' ὅλον τὸ ἔτος.»

ΠΕΡΙ ΝΕΥΤΩΝΟΣ

Ο ΝΕΥΤΩΝ εἰς τῶν μεγαλητέρων σοφῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐγεννήθη τὴν 25 Σεπτεμ-

θρίου τοῦ 1642 ἔτους, εἰς Wool-thorpe. Παι-
 διον ἔτι, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐημοτικῆς σχολῆς, ἔ-
 δωκε δειγμάτα τῆς πρὸς τὰ Μαθηματικὰ ροπῆς
 αὐτοῦ. Ἐν ἡλικίᾳ δὲ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν ἀπε-
 στάλη εἰς τὴν ἐν Κανταβρηγίᾳ σχολὴν τῆς Τριά-
 δος, εἰς ἣν τὰ μαθηματικὰ ἐδίδασκεν ὁ διάση-
 μος τῆς ἐποχῆς καθηγητῆς Barrow. Ὁ Νεύ-
 των, ὅστις μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε μελετήσει, ἀλλ'
 ἢ μόνον τὰ Στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου, δὲν ἐ-
 θράδυνε νὰ ὑπερβάλῃ αὐτὸν δὲν εἶχε δὲ συμ-
 πληρώσει τὰ εἴκοσι καὶ τρία ἔτη, καὶ ἤδη ἦσαν
 γνωσταὶ πλεῖστοι αὐτοῦ μαθηματικῆ ἀνακαλύ-
 ψεις· ὡς ἡ δινομία ἢ λαβοῦσα τὸ ὄνομά του
 καὶ ἦς ἢ Ἀρχὴ καταστάσα περίοδος, ἐνεχα-
 ράχη καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὡς μία τῶν με-
 γαλειτέρων αὐτοῦ ἀνακαλύψεων. Κατὰ τὸ 1665
 ὁ εἰς τὴν Κανταβρηγίαν ἐσκήψας λοιμὸς ἠνάγ-
 κασεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέθλιον χώ-
 ραν, ὅπου ἡ πτώσις μῆλου τινὸς ἐλύσσασα τὴν
 προσοχὴν του τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην ιδέαν τῆς
 παγκοσμίου ἑλξέως καὶ τοῦ συστήματος τοῦ κό-
 σμου. Τῷ 1669 ἀντικαταστήσας τὸν καθη-
 γητὴν αὐτοῦ Barrow εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς
 Τριάδος ἐν Κανταβρηγίᾳ, παρέδωκε σειρὰν μα-
 θημάτων ὀπτικῆς, εἰς ἣν ἐξέθετεν ιδέας ὅλων νέας
 περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης. Τῷ δε 1672 ἐγένε-
 νετο μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας ἐν Λονδίῳ·
 ἔτη τινὰ δὲ ὑστερον ἐκοινοποίησε μέγα μέρος τῶν
 ἀνακαλύψεων του. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πρώτης δη-
 μοσιεύσεως τοῦ βιβλίου τῶν Ἀρχῶν ὁ Νεύτων
 ἔδοξίμασε τὴν πικρίαν τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως· ὁ
 Λεϊβνίτιος καὶ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι πάντα ταῦτα
 εἶχεν ἤδη εἰπεῖ ἑκατοντάκις χωρὶς ἐν τούτοις νὰ
 εἴπῃ τι ἀληθές. Τοῦτο συνετέλεσεν ὥστε ὁ μέ-
 γας ἀνὴρ νὰ τηρήτῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν σιγὴν.

Ὁ Νεύτων μέχρι τοῦδε ἔζησε μόνον μὲ τούς
 ἀριθμούς καὶ τὴν σκέψιν, ἀναζητῶν χάριν τέρ-
 ψεως τὰ μαθηματικὰ διὰ τῆς χημίας, τὴν ἀ-
 στρονομίαν διὰ τῆς φυσικῆς. Ἐζῆ μόνος βυθίζο-
 μενος εἰς τὴν μελέτην τῶν μεγάλων τούτων ἀν-
 τικειμένων, ἡ δὲ διάνοια αὐτοῦ ἐφαίνετο, ὡς μὴ
 ἔχουσα οὐδὲν κοινὸν μετὰ τοῦ σώματός του. Ἐ-
 λησμέναι τὰς ὥρας καὶ παρήχοντο μῆνες χωρὶς

λὰ ἔλθῃ εἰς κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ
 τὸν καθίστα ἐνίοτε παράδοξον Καθηγητὴν. Οὔτε
 ἢ ἀνάγκη, οὔτε ἢ συνήθεια ἐπανέφερον αὐτὸν
 ποτε εἰς τὰ τοῦ βίου· καὶ μόνη ἀμετάβλητος,
 ἦτο ἡ τακτικὴ ὥρα, καθ' ἣν ἀνεπαύετο. Ἐλεγε
 δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅτι μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲν
 ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ· ἂν δὲ ἐξ ἀφαιρέσεως ἄφινε
 νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα αὐτῆ τοῦτο ἐπροξένει εἰς αὐ-
 τὸν πλειοτέραν κόουρασιν, ἢ ὅσον ἐργασία ὀλο-
 κλήρου ἡμέρας. Ἀλλ' ἂν διὰ τὴν τακτικὴν ὥ-
 ραν τοῦ ὕπνου τὸν προειδοποιεῖ ἢ ἀνάγκη τῆς
 ἀναπαύσεως, διὰ τὸ δεῖπνον, οὐδὲν τὸν προειδο-
 ποιεῖ. Εἶνε γνωστὸν τὸ διασκεδαστικὸν ἀνέκδοτον
 τοῦ ὀκτωῦρος Stukely. Οὗτος βαρυνθεὶς νὰ ἀνα-
 μένη αὐτὸν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἐστιατόριόν του
 ἔφαγε τὸ διὰ τὸν Νεύτωνα ὠρισμένον ὄρνιθιον,
 ὅστις ἔλθων καὶ εἰρὼν τὴν τράπεζαν ἄνευ πινα-
 κίου, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε δειπνήσει καὶ ἐπέστρεψεν
 εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Τὰ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως
 τοῦ Νεύτωνος ἀνέκδοτα εἶνε πολλὰ· διότι ὁ νοῦς
 αὐτοῦ προσηλωμένος πάντοτε εἰς μίαν ιδέαν,
 πέραν ταύτης δὲν ἐζήρχετο. Ἐένος τις ἐρωτή-
 σας αὐτὸν ποτε πῶς ἀνεκάλυψε τοὺς νόμους τοῦ
 συστήματος τοῦ κόσμου, «διανοούμενος αὐτοὺς
 ἀδιαλείπτως,» ἀπεκρίθη. Εἰς τοῦτο ἔγκειται τὸ
 μυστήριον τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων εἰς τὰς
 ἐπιστήμας, διότι ἡ μεγαλοφυΐα ἐξαρτᾶται κυ-
 ρίως ἐκ τῆς διαρκείας τῆς ἐντάσεως τῆς προσο-
 χῆς καὶ τοῦτο βεβαίως ἠνύκει ὁ Νεύτων ὅτε ἔ-
 λεγε: «Κρατῶ εὐσταθῶς πρὸ ἐμοῦ τὸ ὑποκείμε-
 νον τῆς ζητουμένης ἀνακλύψεως καὶ ἀναμένω ἵνα
 μικρὸν κατὰ μικρὸν αἰ πρώται φωταγεῖς ἀκτι-
 νες διαλύουσαι τὸ σκότος, διαχύσωσι πρὸ τῶν
 ὀμμάτων μου ἄπλετον καὶ πλήρες φῶς.»

(ἀκολουθεῖ)

I. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΔΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ὁ περιώνυμος Γάλλος ἀστρονόμος Κά-
 μιλλος Φλαμαρίων πλὴν τῶν σπουδαίων
 καὶ ἐπιστημονικωτάτων αὐτοῦ συγγραφῶν
 συνέγραψε καὶ τινὰ βιβλία χάριν τῶν νέων
 καὶ νεανίδων χάριν αὐτῶν τῶν παιδιῶν.
 μετὰ ποιητικῆς γλώσσης ἀπλοποιήσας εἰς
 αὐτὰ πάντα τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως κα-
 θιστᾶ καταληπτὰ τὰ μυστήρια αὐτῆς, Ἐν
 τούτων εἶνε τὸ ἐπιγραφόμενον: «**Τι εἶνε ὁ
 Οὐρανός;**» ἐν ᾧ μετ' ἀπαραιλλοῦ χά-
 ριτος χωρὶς νὰ μαρτυρηθῇ ποσῶς τῆς ἀλη-
 θείας, παρουσιάζει ἐπαγωγὸν καὶ εὐλη-
 πτον τὴν ὑψίστην τῶν ἐπιστημῶν ἀστρο-
 νομίαν. Τὸ ἠθικὸν τοῦτο **μυθιστόρημα**
 ὡς τὸ ἀποκαλεῖ, προσφέρομεν, ἐν μετα-
 φράσει ἀρχόμενοι, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου
 κεφαλαίου ὅπερ προτάσσει ὁ συγγραφεὺς
 ἐν εἰδει προλόγου.

I

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Τι εἶνε ὁ Οὐρανός; — Ὁ Οὐρανός; Πρὶν προ-
 χωρήσωμεν ἀποκρινόμεθα, ὁ Οὐρανός, εἶνε τὸ
 πᾶν.

Ναί, ὁ Οὐρανός εἶνε πᾶσα ὑπαρξίς, εἶνε τὸ
 ἄπειρον διάστημα, τὸ περιελθὼν τὰ πάντα, εἶνε
 ἢ στρατιὰ τῶν ἀστέρων, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε
 εἰς ἡλίου, εἶνε τὸ σύστημα τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ
 Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Ἄρης, εἶνε τὸ ἄστρον τοῦ
 βόσκου, τὸ λάμπον κατὰ τὸ λυκόφως, εἶνε ἢ
 Σελήνη, ἢ διαχέουσα τὸ γαλῆνιον αὐτῆς φέγγος,
 εἶνε ὁ Ἥλιος, ὁ φωτίζων, ὁ θερμαίνων ἠλεκτρί-
 ζων καὶ ζωογονῶν τοὺς πλανήτας, εἶνε αὐτὴ ἢ
 Γῆ, ἢ Γῆ εἰς ἣν κατοικοῦμεν· διότι ἢ Γῆ εἶνε
 καὶ αὐτὴ πλανήτης ἐκ τοῦ συστήματος τοῦ κό-
 σμου, εἶνε καὶ αὐτὴ ἄστρον τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ Οὐρανός λοιπὸν εἶνε σύμπασα ἢ δημιουρ-
 γία.

Σταματῶντες πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν ἐρμηνείαν
 τοῦ Οὐρανοῦ, ἐρμηνεύομεν τὸ πᾶν τὴν Γῆν, τὸν
 Ἥλιον, τὰς ἐποχὰς, τὰ κλίματα, τὰς ἡμέρας
 καὶ τὰς νύκτας, τοὺς μῆνας καὶ τὰ ἔτη; τὸ
 ἐνεστὸς, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, διότι διὰ
 τὴν Ἀστρονομίαν δὲν ὑπάρχει χρόνος: ἐκτεί-
 νεται πρὸς τὸ μέλλον ὅπως καὶ πρὸ τὸ παρελ-
 θὸν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ
 τέλος τοῦ κόσμου, εἶνε ἢ ἐπιστήμη τοῦ ἀπείρου
 καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ω! πρὸς τοῦτο δὲν θὰ πλανηθῶμεν εἰς τὰ
 ἀμέτρητα βῆθη τοῦ ἀπείρου, καὶ δὲν ἔχομεν τὴν
 ἀξίωσιν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὰς ἀπειραριθ-
 μους ἀνακαλύψεις, αἵτινες ἀπὸ μυριάδων ἐτῶν
 γενόμεναι, κατέστησαν τὴν Ἀστρονομίαν τὴν
 πρώτην, τὴν εὐρυτέραν καὶ τὴν θετικωτέραν τῶν
 ἐπιστημῶν. καὶ συγχρόνως τὴν μάλιστα ἐλυ-
 στικὴν πραγματικωτέραν καὶ πρακτικωτέραν· καὶ
 ἑκατὸν μεγάλοι τόμοι δὲν θὰ ἴρκουν πρὸς λε-
 πτομερῆ ἀφήγησιν τῆς ἱστορίας ὀλοκλήρου τῆς
 Ἀστρονομίας. Οὐχί. Ἡ φιλοδοξία ἡμῶν εἶνε με-
 τριωτέρα· θέλομεν μόνον, ἀπέχοντες τοῦ μαθη-
 ματικῆς μέρους, νὰ συνάψωμεν χάριν τῶν περιέρ-
 γων φιλομαθῶν εἰς ἓν προσιτὸν εἰς ὅλους ἀνά-
 γνωσμά· τὸ σύνολον τῶν Ἀστρονομικῶν ἀνακα-
 λύψεων, ἐν εἰδει μυθιστορήματος τοῦ Οὐρανοῦ.
 Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο ἀν-
 τιθέτως τῶν συνήθων μυθιστορημάτων, θὰ εἶνε
 ὅλος ἠθικὸν διδακτικὸν καὶ ὑψηλόν· Sursum
 corda! Εἰς τοῦτο θέλομεν ἶδει μέχρι τίνος ὑψί-
 στου σημείου ἢ ἔξαρσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύμα-
 τος ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ καὶ δὲν θὰ συναντήσωμεν
 εἰς αὐτὸ οὔτε ὀράματα, οὔτε κακίας, οὔτε πο-
 λιτικά ἐπεισόδια, οὔτε κοινωνικὰ σκάνδαλα,
 οὔτε μονομαχίας, καὶ ἐκδικήσεις οὔτε ἐγκλήματα
 οὔτε δολοφονίας καὶ ἰκρίσματα· οὔτε κἂν στρα-
 τοὺς καὶ πυροβόλα, ὅπλα καὶ ὀβίδας καὶ πεδία
 μαχῶν κεκαλυμμένα μὲ πληγωμένους καὶ νε-
 κρούς. Εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, τὸ πᾶν εἶνε
 γαλῆνιον, ἁρμονικὸν καὶ ἤρεμον· τὸ πᾶν κινεῖ-
 ται συμφώνως πρὸς μαγαλοπρεπεῖς νόμους, τὸ

πάν βαδίζει εἰς τὸ φῶς καὶ κυβερνᾶται ὑπὸ τῆς παγκοσμίου ἑλξέως. Εἰς αὐτὸ οὐδὲν ὑπάρχει κακόν, οὐδὲν ταπεινὸν οὐδὲν κοινόν· καὶ ἀντὶ τὰ βυθισθῶμεν εἰς τὸν βόρβορον, τὸ μυθστῆρημα τοῦ Οὐρανοῦ μᾶς φέρει εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ὑγιᾶ ἀτμόσφαιραν αἰθερίων χωρῶν ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ φωτεινῶν κορυφῶν ὅπουθεν θεᾶται τις ὑπερμεγέθη πανοράματα. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς πραγματικότης... Ἀπὸ τίνος ἀστέρος θὰ ἀρχίσωμεν τὴν γενικὴν ταύτην περιγραφὴν τοῦ Οὐρανοῦ; Ἀπὸ τοῦ ἀστέρος εἰς ὃν κατοικοῦμεν. Καὶ ἔχομεν ἐξαιρετὸν λόγον πρὸς τοῦτο, διότι ἐπὶ τέλους μᾶς ἐνδιαφέρει πλείοτερον παντὸς ἄλλου. Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ παρατηροῦμεν. ἅπαν τὸ λοιπὸν σύμπαν. Πρὸ τούτου ὅμως πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης.

Σ. Κ.
(ἀκολουθεῖ).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο Γ'.
ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ

Ἰπὸ
Κ. ΒΕΖΥΡΟΥΑΝ
Καθηγητοῦ

Ἦτο τοῦ ἀτυχοῦς ἡγεμονίδου, ἐν ἀπηνῆς εἰρημαμένη κατεδίκασε νὰ ἐγκαταλίπη τὴν βασιλικὴν ἐρᾶν του ἐν τῇ ἀκυῇ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας. Ὡ! τῆς πικρᾶς εἰρωνείας τῆς τύχης νὰ βασιλεύσῃ μόνον ἐννενηκοντα ἡμέρας.

Ὁ Φρειδερίκος (γεννηθεὶς τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1831) ἦτο υἱὸς τοῦ Γουλιέλμου Α' γερμανοῦ αυτοκράτορος καὶ Βασιλέως τῆς Πρωσίας. ἔλαβεν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἀνατροφὴν εὐρυτάτην καὶ ἐσπούδασε καὶ τὰς τέσσαρας ἐπιστήμας, ἐν αἷς ἠδύνατο νὰ διαπρέψη μετερχόμενος τὸν δικηγόρον

τὸν ἱατρὸν, τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἱερέα. Ἄνεπτυχθῆ ἐν τῷ στρατιωτικῷ στοδίῳ ὡς ὁ πλέον μεμορφωμένος ἀξιωματικὸς τοῦ πρωσσικῆ ἐπιτελείου καὶ ἐνωρίτατα συνέδεσε τὴν ἀνδρείαν πρὸς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν σοφίαν.

Ὅτε ὁ πατὴρ του διεδέχθη τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον τὸν Δ'. ὁ «Φρίτς» ὡς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν λατρευόντων αὐτὸν Πρώσων ἤρρισε νὰ καθίσταται σύμβουλος τοῦ πατρὸς καὶ θὰ ἤγαγε τὴν Πρωσίαν ἐπὶ μείζονα δρᾶσιν ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ στρατιωτικῇ σταδιοδρομίᾳ, ἐὰν δὲν ἀνεφάνετο ὁ δαιμόνιος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πτωμάτων ἡττηθέντων λαῶν βαδίζων, ἀνήγειρεν υἱοδόμημα βίας καὶ ἀπολυταρχίας. Ὁ Βίσμαρκ ἐμίσει ἐξ ἐνστικτοῦ τὸν βασιλικὸν διάδοχον, παρ' οὗ ὅμως ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν σῴτειραν μεσολάβησιν μετὰ τὴν μάχην τῆς Σαδόβης, μεθ' ἣν ὁ Γουλιέλμος Α'. ἤθελε νὰ προσαρτήτῃ τὴν Σιλεσίαν. Ὁ Βίσμαρκ ἔχων ἐναντίον του τὸ στρατιωτικὸν κόμμα προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τὸν Βασιλέα νὰ μὴ ἀκροτηριασθῇ ἡ Αὐστρία. Ὁ Διάδοχος μαθὼν τὴν ἀπειλουμένην παραίτησιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀνεκοίνωσεν εἰς τοῦτον ὅτι ἀφοῦ ἐγένετο τὸ σφάλμα τῆς πρὸς τὴν Αὐστρίαν ῥήξεως, αὐτὸς ἐδέχετο νὰ μεσολαβήσῃ παρὰ τῷ πατρὶ του ὅπως μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις του καὶ ὁ γέρον Βασιλεὺς ἀνεφώνησε τότε· «Ἄφοῦ πρώτην φορὰν συμφωνεῖ ὁ υἱός μου μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ μου δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς ἰδέας των.» Ὁ Φρίτς ἐλεεινολόγει τὴν πολιτείαν τοῦ σιδηροῦ ἀρχιγραμματέως αὐτὸς ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ μεγάλην Γερμανίαν, βασιζομένην ἐπὶ ταῖς μεγάλας ἀρεταῖς τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ ἐπὶ τῷ πολιτισμῷ καὶ τῇ ἐξόχῳ δυνάμει καὶ ἐμβριθείᾳ τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος. Καίπερ ἀποστρεφόμενος τὴν αἱματοχυσίαν ἐν τούτοις ὡς στρατηγὸς πάντοτε νικηφόρος προήλαυεν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ προτάσων τὸ στήθος εἰς τὰς ἐχθρῖκὰς οφαιῖρας.

Ἡ Σαδόβα, τὸ Βέρτ, τὸ Βαϊσενβούργ (Wes-senbourg) καὶ ἀναρρίθμητα ἄλλα τοπεῖα, περὶ τὰ ὁποῖα λυσσώδη συνήψε μάχην πρὸς τοὺς ἐχ-

θρούς, ἐδόξασαν τὸν Φρειδερίκον καὶ διὰ προσκαίρων γητῶν φύλλων δάφνης, ἀμαράντους ὁμοῦ συνήγαγεν ὁ Φρειδερίκος ἔστω καὶ διὰ τῆς περιωρισμένης δράσεως, ὡς διαδόχου καὶ τῆς βραχυτάτης τοιαύτης ὡς αυτοκράτορος.

Ἐνωρίτατα ὁ Φρειδερίκος ἐνυμφεῖθη τὴν πρωτότοκον θυγατέρα τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας τῆς Ἀγγλίας, ἀπέκτησε δὲ ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἕξ τέκνα. Τὸν νῦν αυτοκράτορα Γουλιέλμον τὸν Β', (27 Ἰανουαρίου 1859) τὴν Κερλότταν (24 Ἰουλίου 1860), νυμφεθεῖσαν μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Δουκάτου Σάξεν—Μεϊνιγκεν τὸν Ἐρρίκον (14 Αὐγούστου 1862) νῦν ναύαρχον τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, τὴν Βικτωρίαν (12 Ἀπριλίου 1866) ἣν εἶχε ζητήσῃ εἰς γάμον ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρος καὶ ἦτις ἐνυμφεῖθη τὴν πριγκίπισσα Ἀδόλφον τοῦ Σχαυμβούργ—Λίππε καὶ τὴν Σοφίαν (14 Ἰουνίου 1870) νυμφεθεῖσαν τὸν Διάδοχον τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Μαργαρίταν (22 Ἀπριλίου 1872).

Ὁ γάμος οὗτος ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, ἀλλ' ἡ ὑπολανθάνουσα ἐχθρα τοῦ Βίσμαρκ, ὅστις ἐν τῇ στενοκεφάλῳ καὶ ἐγωϊστικῇ αὐτοῦ πολιτικῇ ἔβλεπεν ἀπανταχοῦ ἐχθροὺς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τὴν δρᾶσιν τῆς ὑψηλόφρονος Ἀγγλίδος καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ προέβησαν μέχρι τῆς ἀναιδοῦς θρασύτητος νὰ ἐκφράζωνται περὶ τοῦ διαδοχικοῦ ζεύγους ὀνομάζοντες τὴν μὲν Βικτωρίαν αἷ Ἀγγλῆς τὸν δὲ Φρειδερίκον παρωδοῦντες τὴν λέξιν dritte εἰς «britte» ἦτοι ἀντὶ Φρειδερίκος ὁ Γ'. Φρειδερίκος ὁ Βρεττανός. Ὁ Βίσμαρκ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς αυτοκρατορίας ἀπεμάκρυνεν ἐντελῶς τὸν Διάδοχον ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς χώρας ὑπεισθύσας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ οἰκογενειακά. Τοῦ ὑψηλοῦ ἐχθροῦ του ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν τὸν νῦν αυτοκράτορα, κατὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν διδάξας αὐτὸν νὰ λατρεύῃ μόνον τὸν πάππον του.

Πολὺ ἐχθρῆ ὁ αἱματοβαφῆς ὑπουργὸς μαθὼν τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν, εἰς ἣν ἐπέπρωτο νὰ ὑποκύψῃ ὁ Φρειδερίκος καὶ κατὰ συμβουλήν τῆς Πριγκίπισσας Βικτωρίας ἐκλήθη ὁ περιφανὴς λαρυγγολόγος Μάκενζη ἐκ Λονδίνου καὶ ἀν κρήνη

τις ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν πραγματειῶν αὐτοῦ ἀφ' ἐνός καὶ τῶν Βερολινείων ἱατρῶν ἀφ' ἐτέρου ἀγεται τις εἰς συμπέρασμα ὅτι καλῶς ἔπραξεν ἡ Πριγκίπισσα μὴ ἐμπιστευθεῖσα εἰς τοὺς Βερολινεῖους τὴν πολῦτιμον ζωὴν τοῦ συζύγου τῆς. διότι ὁ Μάκενζης παρέτεινε τοῦλάχιστον τὸν βίον αὐτοῦ καὶ οὕτω κατωρθώθη ἡ ἀνάβασις Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ θρόνου, ἐνῶ οἱ βερολινεῖοι ἱατροὶ ἠθέλον δι' ἐγχειρήσεως νὰ ἀφαιρέσωσι τὸ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ νεόπλασμα τοῦ καρκίνου, ἐγχειρήτην. ἦν μόνον ὁ Βιενναῖος Billroth κατώρθωσεν ἔτη τινὰ κατόπιν νὰ διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶς.

Ὁ γηραιὸς αυτοκράτωρ μ' ὄλας τὰς βραδιουργίας τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου του, ἡγάπα τρυφερῶς τὸν πρωτότοκόν του καὶ ἡ θανατηφόρος τοῦτου ἀσθένεια ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν ἐνωρίτερον τοῦ δέοντος εἰς τὸν τάφον καὶ ὁ Φρειδερίκος ὑπέστη τὴν ἀπερίγραπτον οδύνην νὰ θάψῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ τάφου εὐρισκόμενος τὸν μέγαν αὐτοῦ πατέρα. Τὸ ἄγγελμα ἔλαβε νοσηλευόμενος ἐν Σαν—Ρέμο τῆς Ἰταλίας. Ὅποια λυπηρὰ πεμπὴ διὰ τὸν ἐτοιμοθάνατον νέον Αὐτοκράτορα!

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς Ἰταλίας συνώδευσε τὸν προσφιλεῖ φίλον του, μέχρι τῶν Ἰταλικῶν συνόρων. Ἐν μέσῳ δριμυτάτου χειμῶνος ἐπορεύθη εἰς Βερολίνον ἐν' ἀναλάβῃ τὸ σκήπτρον. Ὁ Βίσμαρκ παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ νέου κυριάρχου ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του. Ὁ Φρειδερίκος ὅμως καίπερ β.ζικῶς διαφωνῶν πρὸς τὸν ἀρχικαγκελλάριον παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τοῦτο διότι ἐρωτήσας τὸν ἱατρὸν Μάκενζη ἐὰν ἡ νόσος αὐτοῦ εἶνε καρκίνος, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπάντησιν, «Ναὶ Μεγαλειότατε» Συνεπῶς ὁ αυτοκράτωρ ἐγνώριζε πραγματικῶς ὅτι μῆνας μόνον ἐπρόκειτο νὰ βασιλεύσῃ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ διαταράξῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς του, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχε καιρὸν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός του. Ἡ ἱστορία κλίνει γόνυ ἐνώπιον ἀνδρὸς ὑψηλᾶς ἰδέας περὶ τῆς ἀνθρωπότητος σχόντος καὶ μὴ δυνηθέντος ἐλλεῖψει χρόνου νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ. Ὁ Φρειδερίκος

ἐὰν ἔζη θὰ ἐτροποποιεῖ ἐπὶ τὰ βελτίω τὰς τύ-
χας τῶν λαῶν. Ἐπὶ τῆς βραχυχρονίου βασιλείας
Αὐτοῦ ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Διαδόχου
ἡμῶν Κωνσταντίνου μετὰ τῆς σептῆς Αὐτοῦ θυ-
γατρὸς. Ἐὰν ἔζη θὰ ἐφέρετο πατρικῶς πρὸς τὴν
τὰ δίκαιά της ζητοῦσαν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοια θὰ
ἦτο σήμερον ἡ θέσις τοῦ ἔθνους μας.

Λογίζομεθα ὅμως πάντοτε εὐτυχεῖς ὅτι ἀπε-
κτήσαμεν ὡς μέλλουσαν βασιλιστάν μας τὴν θυ-
γατέρα τοῦ μεγάλφρονος Αὐτοῦ μονάρχου, ὅστις
ἀνέθρεψε τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν ἀρεταῖς, ἐν προση-
λώσει πρὸς τὸ καθῆκον, ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν
ἀνθρωπότητα, καὶ ἐν περιφρονήσει πρὸς τὴν τα-
πεινὴν κολικεῖαν.

Ἱστορικὴν σημασίαν ἀπέκτησαν οἱ λόγοι, οὓς
ἐκπνέων εἶπε πρὸς τὸν πρωτότοκον υἱόν του.
«Μάθε γὰ ὑποφέρεις χωρὶς νὰ γογγύζης.»

ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ
ΥΠΟ SOULIÉ

Ὁ μικρὸς οὗτος σκαπανεὺς ἐκαλεῖτο
Μπιλμποκιέ. Ἦκολούθει δὲ ὡς τυμπανι-
στῆς τὸν Μέγαν στρατόν, οὗτινος λείψανά
τινα μόνον, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν, μετὰ
τὴν ἀτυχῆ, ἀλλ' ἐνδοξον ὑποχώρησιν εἰς
Ρωσσίαν κατὰ τὸ 1812.

Θορραλεώτερος πλείστων μεμψιμοιρούν-
των γερόντων, ἡρώων τοσοῦτων ἐνδόξων
μαχῶν, ὁ Μπιλμποκιέ ἔσωσε δις ἐντὸς ὀλί-
γων ἡμερῶν τοὺς ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ
στρατοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου παιδίου
θὰ συγκινήσῃ πάντας τοὺς μικροὺς ἡμῶν
ἀναγνώστας καὶ θὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς ποῖα
ἀνδραγαθήματα δύναται νὰ διαπραΐξῃ στρα-

τιώτης, γνωρίζων τὸ καθῆκον καὶ ἐμπνεο-
μενος ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου πρὸς τὴν πατρίδα
ἔρωτος.

Κατὰ τὸ 1812 ὑπῆρχεν εἰς τὸ 9ον σύνταγμα
τῆς γραμμῆς, μικρὸς δεκαέτης τυμπανιστῆς·
ἦτο παῖς τοῦ στρατοῦ, οὗτινος τὸ ἀληθὲς ὄνομα
ἦτο Φρολύτης, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον οἱ στρατιῶται
ἐπωνόμαζον Μπιλμποκιέ. Ὅντως εἶχε τὸ σῶμα
τόσον λεπτοφυές, τόσον ἰσχνὸν καὶ ὑψηλόν, ὑπε-
βάσταζε δὲ τοῦτο κεφαλὴν οὕτω μεγάλην, ὥστε
ἰκανῶς ὁμοίαζε πρὸς τὸ ἀντικείμενον, οὗτινος
νοσ τοῦ εἶχον ὀνομα. (1) Ὁ Φρολύτης
ἢ ὁ Μπιλμποκιέ, ὅπως θέλετε, ὅν εἶχεν ἄλλο
τι ἀξιοπαρατήρητον. Ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς δὲν
τὸν πολὺ ἠγάπα καὶ συχνότατα ἔκρουε τὸν ρυθμὸν
εἰς τοὺς ὦμους του διὰ τῆς μεγάλης σχοινηκῆς
ράβδου του, διὰ νὰ κατέλθῃ ὡς ἔλεγεν, ἡ τέχνη
εἰς τὰ δάκτυλά του. Ὁ Φρολύτης ἦτο ἡ διασκέ-
δασίς τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ σύν-ροοί του, ἀφου
τοῦ ἐπαίζον πλείστα δυσάρεστα παιγνίδια, τὸν
ἐξεδίωκον ἀποκαλοῦντες αὐτὸν τεμπέλη, ἂν δὲ
παρεπονεῖτο τὸν ἔλεγαν κλαψιάρη.

Ἡμέραν τινά, ἦτο ἡ 12 Ἰουλίου, 1812 ὁ
στρατηγὸς ὁ διοικῶν τὴν ταξισρχίαν, εἰς ἣν ἀνή-
κε τὸ σύνταγμα τοῦ Μπιλμποκιέ, ἔλαβε παρὰ
τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν διαταγὴν νὰ καταλάβῃ
θέσιν τινά, εὐρισκομένην εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος
ὑπερμεγέθους τινὸς τάφρου. Τὴν τάφρον ταύτην
ὑπερήσπιζε πυροβολεῖον, τὸ ὁποῖον ἀφήραζεν ὀ-
λοκλήρους στοίχους στρατιωτῶν· ὅπως δὲ φθά-
σωσιν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Αὐ-
τοκράτορος, ἔπρεπε νὰ καταλάβωσι τὸ πυροβο-
λεῖον τοῦτο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σύνταγμα
τοῦ Φρολύτη εὐρίσκετο παρὰ τὰς ὄχθας τῆς
Δουίνα ποταμοῦ, διότι ἡ ἱστορία, ἣν σὰς ἀνα-
φερῶ ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν εἰς Ρωσσίαν ἐκ-
στρατείαν. Αἶφνης βλέπουσιν ἐρχόμενον μετὰ
μεγάλου καλπασμοῦ, ὑπασπιστὴν τινά, φέροντα

(1) Σημ. Μπιλμποκιέ εἶδος ζυλίνου ἢ ἐλεφαντίνου
παιγνίου, συνιστάμενον ἐκ σφαίρας προσηρμοσμένης
ἐπὶ τῆς ἄκρας λεπτῆς ράβδου.

διαταγὴν πρὸς μίαν διλοχίαν νὰ καταλάβωσι τὸ
ἐν λόγῳ πυροβολεῖον· τοῦτο ἦτο τολμηρὰ ἐπι-
χείρησις καὶ ἠδύνατό τις νὰ στοιχηματίσῃ ὅτι
θὰ κατεστρέφοντο περισσότεροι τῶν τριῶν τε-
τάρτων, ἐς ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἀπεστέλλοντο
ἐκεῖ διὰ τοῦτο οἱ κυνηγοὶ παρὰ τὴν ἀνδρείαν
αὐτῶν καὶ τὴν τόλμην, ἐβλέποντο σεῖοντες τὴν
κεφαλὴν καὶ ὑψοῦντες τοὺς ὦμους «Στρατιῶται!
ἐφώνησεν ὁ ὑπασπιστῆς, διαταγὴ τοῦ Αὐτοκρα-
τορος» καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ἄς τὸ ἔλεγε, ἀμέσως ἀδέξιε εἶπε τότε
γέρον ὑπαξιωματικὸς, ἐπιθέτων τὴν λόγχην εἰς
τὸ ἄκρον τοῦ ὄπλου του. Ἐμπρός, δὲν πρέπει
νὰ περιμένῃ ὁ Καποράλος (1.) Ὅταν λέγει,
«πρέπει νὰ φονευθῆτε, δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ δι-
σταγμοί.» Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐδίσταζόν τινες ἀ-
κόμη μάτην δις ὁ λοχαγὸς εἶχε διατάξῃ τὸν
ἀρχιτυμπανιστὴν ὅπως παραλαμβάνων δύο τυμ-
πανιστὰς προπορευθῆ κρούων τὸ πρόσταγμα·
οὗτος ἔμενε στηριζόμενος ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ

(1) Σημ. Ἡ ἐπωνυμία petit Caporal ἐδίδετο παρὰ
τῶν στρατιωτῶν του εἰς τὸν Ναπολέοντα τὸν Α'.

ράβδου, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἤμιστα διατεθει-
μένος πρὸς ὑπακοήν.

Ὁ Μπιλμποκιέ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ τυμπά-
νου του, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὑψωμένους πρὸς
τὸν ἀρχηγόν του ἐσύριζε ἤχον τινά καὶ ἔκρουε
τὸν ρυθμὸν αὐτοῦ μετὰ ζωηρότητος διὰ τῶν δα-
κτύλων, ὅτε διὰ τρίτην φορὰν ἀκούη τὸν λοχα-
γὸν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ἀρ-
χιτυμπανιστὴν, χωρὶς οὗτος νὰ φαίνεται πλειό-
τερον πρόθυμος πρὸς ἀναχώρησιν τότε ὁ Μπιλ-
μποκιέ ἐγείρεται, κρεμᾷ τὸ τύμπανον εἰς τὸ
πλευρόν του λαμβάνει τὰ πλήκτρα του, καὶ
διερχόμενος πρὸ τοῦ ἀρχιτυμπανιστοῦ, τὸν προσ-
βλέπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μεθ' ὑπερη-
φανείας καὶ ἀποδίδων εἰς αὐτὸν διὰ μιᾶς μόνης
λέξεως, ὅλας τὰς ὕβρεις, ἃς εἶχεν εἰς τὴν καρ-
δίαν τοῦ λέγει, «Ἐμπρός λοιπόν, Ἀρχιτεμ-
πέλη!» Ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς ὑψοῖ τὴν ράβδον
του, ἀλλ' ἦρῃ ὁ Μπιλμποκιέ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς
διλοχίας ἔκρουε τὸ πρόσταγμα ὡς φρενήρης. Οἱ
στρατιῶται, εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ὀρμῶσι κατόπιν
του τρέχοντες, πρὸς τὸ φοβερόν πυροβολεῖον.

(ἀκολουθεῖ)
H. A. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Φ. Φ.

ΣΤΗ ΚΡΗΤΗ

Τώρα ποῦ γιγαντώσωμο γερὸ σὰν τὰ βουνά σου,
Θρεμμένο στῆς Ἐλευθερίας καὶ στοῦ φωτὸς τῆ γῆ,
Σοῦρῆται βασιλόπουλο καὶ τῆς αὐτονομίας σου
Στὰ χέρια του κρατεῖ

Σημαία ἀσπρογάλαζν, ποῦχει σταυρὸ γιὰ στέμμα
Καὶ λίγο χρῶμα κόκκινο μ' ἔννοια πικρή,
Γιὰ νάνε ἀλυσμόντη τὸ τιμημένο αἶμα
Ποῦ χύθηκε γι' αὐτή. . . .

Θαρῶ, σὲ τέτοια ἀνάστασι ! καὶ κόκκαλ' ἀγιασμένα,
Τόσων μαρτύρων ποῦπεσαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν !
Θάναγαλλιάσουν καὶ θὰ 'σθανθοῦν . . πῶς ἄδικα θαμμένα
Δὲν εἶν' σὶ τὴν ἐρημίαν.

Θαρῶ πῶς βλέπω στρατιὰ πολεμιστῶν νὰ βγαίνει
Μέσα ἀπὸ τὰ μνήματα τῆς Κρήτης τὰ ἱερὰ
Γιὰ νὰ παρασταθῇ κι' αὐτή, στὸν ἕμνον ὅπου ψέλνει,
Σὲ Σένα 'λευθερίαν.

Κι' ἀνάμεσα στοὺς Σφακιανοὺς ἢ κάτω 'κεῖ στὴν 'Ιδη
Κοντὰ στοῦ 'Αποκόρουνο, τὰ ἀτρόμητα παιδιὰ
Τὸν 'Εσλεν ... τὸν Τριγγέταν μας ... καὶ τοῦ χρυσοῦ Πραιδῆ
Τὴν ὄψι τὴ γλυκειά . . .

Πῶς ἤθελα, προσκύνημα, στὸ χῶμα τ' ἀγιασμένο
Στὸ χῶμ' ὅπου βάρθηκε μ' αἷμα μαρτυρικό,
Νὰ κάμω . . . κ' ἓνα δάκρυο ἀπ' τὴ καρδιὰ βγαλμένο
Νὰ χύσω εἰς αὐτό.

Πῶς ἤθελα λίγ' ἄγρια χορτάρια νὰ μαζέψω
'Απὸ τὴ γῆ ποῦ ρύμωσε καὶ μαύρισε ἢ φωτιά
Κ' ἓνα στεφάνι ἀθάνατο στὸς μάρτυρας νὰ πλέξω
Τοῦ νέου Γολγοθᾶ . . .

'Αλλοίμονο ! Πόσα παιδιὰ καὶ μάννες πικραμένες
Χαμένη θὲ νὰ ἔβρουνε τὴν πρώτη τους φωλιά . . .
'Ω ! σὺ γλυκειά 'Ελευθερία ! γιὰ μέρες περασμένες
Δὸς τους παρηγοριά.

Κανένα κύμα τοῦ γιγαλοῦ παρακαλῶ νὰ φέρη,
'Ω Κρήτη μου ὅταν χυθῇ 'στὴν ὠμορφὴ σου ἀκτῆ,
Τὴν θερμότητά μου εὐχή : πάντ' ὁ Θεὸς νὰ σκέπη
Τὸν νέον 'Αρμυστή.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
μαθητῆς

ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ

(Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων.)

Μετεωρολογία ἀναντιρρήτως ἔκαμε γιγαν-
τιαίας προόδους· ἀλλ' ὡσαύτως εἰς τὴν ἐπι-
στήμην ταύτην ὑπάρχουσιν εἰσέτι πολλὰ τὰ
σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβηλα σημεῖα. Ἐπὶ μακρὰς
ἡρῆς σειράς αἰώνων παρατηρήθησαν μυριάδες μορ-
φαὶ Βορείου σέλαος ὑπὸ ἀνδρῶν σοφῶν, ἣ καὶ
ἀπλῶν περιέργων, καὶ ὁμως τὸ φαινόμενον τοῦτο,
τὸ τόσον ἀσταθὲς ὅσον καὶ λαμπρὸν, ὡς νέος
τις Πρωτεύς, μετασχηματίζεται ἀδιαλείπτως.
Ἐμφανίζεται πάλαι ἐπὶ τὸς ἀλλοῖα σχή-
ματα, ὥστε πρὸ αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη ἐνίοτε δι-
στάζει, ταράσσεται καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀδυναμίαν
της. Ἄλλ' ἐν τούτοις ποῖον μετέωρον προσείλ-
κυσε πλείοτερον τὰ βλέμματα, ποῖα οὐρανία
ἐμφάνισις ἔδωκε γένεσιν εἰς περισσοτέρους χα-
ρίεντας ἢ τρομακτικούς μύθους, κατὰ διαφόρους
χρόνους καὶ τόπους ; Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ πε-
ριγράψωμεν τὰς μορφάς, ἃς συνήθως παρουσιάζει
τὸ σέλας, τὸ πρᾶγμα ὁμως εἶνε ὅπως δυσχερές·
διότι ἀπλή περιγραφή τῶν ἀπεραρίθμων μορφῶν
του, ἥμισυ θὰ διεφώτιζε τὸν μὴ ἐξ ἰδίας ἀντι-
λήψεως γνωρίζοντα αὐτό. Οὕτως θὰ περιορισθῶ-
μεν νὰ χρᾶξωμεν μόνον δι' ὀλίγων γραμμῶν τὸ
θέαμα ἀπλῶς, ὅπως παράσχωμεν ἔννοιάν τινα.

Αἱ περιγραφαὶ τοῦ βορείου σέλαος παρ' ἐκεί-
νων, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὰς ἀρκτικές χώρας,
εἶνε παμπληθεῖς, καὶ εὐρίσκει τις αὐτὰς εἰς
πλεῖστα ἔργα τῆς φυσικῆς καὶ σχεδὸν εἰς πάσας
τὰς περὶ μετεωρολογίας πραγματείας· δυστυχῶς
ὁμως αἱ εἰκόνες αὐτῶν παράγουσι τὸ αὐτὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ φαινομένου, ὅπερ προσπαθοῦσι νὰ
ἀναπαραστήσωσι.

Καταπλήσσεται τις, θαυμάζει, ἐφ' ὅσον διαρ-
κεῖ ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλ' ἀφοῦ ἀναγνώσει καὶ τὴν
τελευταίαν γραμμὴν οὐδὲν σχεδὸν πλέον ἐναπο-
μένει εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ· ἀπαραλλάκτως,
ὅπως οὐρανὸς φωτιζόμενος πρὸς στιγμήν ὑπὸ
λαμπρῶ πυροτεχνήματος, ἀποβαίνει καὶ πάλιν
σκοτεινός, εὐθὺς ὡς τοῦτο ἀποσβεσθῇ. Τὸ εἰς τὴν
Γαλλίαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀναφανέν σέλας

εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα μετρίως λαμπρὸν· ἐρυ-
θροβαφῆς τις λάμψις φωτίζουσα μόνον ἐπιπολαίως
πῶς τὸ βόρειον μέρος τοῦ στερεώματος, ἰδοὺ τὸ
πᾶν. Ἀναμφιβόλως, εἰ καθ' ἡμέρην βλέποντες τὸν
ἥλιον δυόμενον εἰς τὰ κλίματα ἡμῶν καὶ οἱ εὐ-
τυχέστεροι τούτων, οἵτινες τὸν θαυμάζουσιν ἀνα-
τέλλοντα, θὰ παρατήρησαν ἀποχρώσεις πλου-
σιωτέρας καὶ παίγνια φωτὸς θελκτικώτερα.
'Αλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς ἐτι τὰς βορείους ἠπείρους
τὸ σέλας δὲν ἐμφανίζεται πάντοτε διὰ τῆς αὐτῆς
μεγαλοπρεποῦς ἀκτινοβολίας. Ὅπως θαυμάση τις
ὠραῖον σέλας, καὶ συνεχῶς, ὀφείλει νὰ ἐκλέξη
τὸν χρόνον καὶ τὰ μέρη, διὰ τοῦτο αἱ περιγρα-
φαὶ ἡμῶν θὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰς μάλιστα προ-
νομιούχους ζώνας.

(ἀκολουθεῖ)

P . . .

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ

Ο' Ἰάκωβος Βερναρδίνος Σαιν Πιέρ, εἶνε εἰς
τῶν θελκτικωτέρων συγγραφέων τοῦ δεκάτου
ὀγδοῦ αἰῶνος. Ποιητῆς καὶ χριστιανὸς φιλόσο-
φος ἄμα, θλιβόμενος ἐκ τῶν καταχρήσεων τοῦ
πολιτισμοῦ καὶ τῶν κακιῶν τῆς κοινωνίας, ἐν
μέσῳ τῆς ὁποίας ἔζη, προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ
ἐπαναφέρῃ τὸν αἰῶνα αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν
καὶ τὴν φύσιν, ὡς μόνην σωτηρίαν καὶ
βελτίωσιν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔγραψε
μεταξὺ ἄλλων, ἔργον λαμπρὸν, «Μελέται
τῆς φύσεως» ἐνῶ καταδεικνύει εἰς τὴν
φαινομενικὴν ἀταξίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἐν-
νοίαν **Προνοίας** πανταχοῦ παρούσης. Τὰ
νοήματα τοῦ ἔργου τούτου, ἡ ποιητικὴ

φαντασία, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀπαράμιλλος αὐτοῦ γλῶσσα, ἡ πλήρης χάριτος ἀνθρωπότητος καὶ εὐγενείας, ἡ ὡς διὰ μαγείας παριστώσα τὰς σκηνὰς τῆς φύσεως, τὸν κατέταξε εταξὺ τῶν πρώτων συγγραφέων· τὸ δὲ μικρὸν ἀριστούργημα, τὰ **Κατὰ Παῦλον** καὶ **Βιργινίαν**, χάριεν καὶ ἀφελὲς εἰδύλλιον, ἀποτελοῦν μέρος τῶν **Μελετῶν**, διαλάμπει ὡς ἄσπιλος μαργαρίτης ἐν μέσῳ τῶν μυθιστορημάτων ἐκείνων τῆς ἐποχῆς, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἀθανασίαν. Ἰδωμεν ἤδη, ποία ὑπῆρξεν ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἡ νεότης τοῦ ἀριστοτέχνου τούτου ζωγράφου τῆς φύσεως, ὅστις εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὸ εὐτύχημα ἐν μέσῳ αἰῶνος ἀπίστου νὰ ὀμιλῇ περὶ **Θεοῦ**, μετὰ τῶσαύτης ζέσεως καὶ ἀγάπης.

Ὁ Βερναρδῖνος Σαιν Πιερ ἐγεννήθη ἐν Ἀβρη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1837. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος Σαιν Πιερ, ἡζίου ὅτι ἦτο γόνος ἀρχαίας εὐγενοῦς οἰκογενείας καὶ περὶ τούτου ἡγάπα νὰ ὀμιλῇ εἰς τὰ τέχνα του. Ὁ Βερναρδῖνος ἦτο πεπροικισμένος μὲ φαντασίαν λαμπρὰν καὶ εὐκισθησίαν ζωηροτάτην· εὐθυκρισία δὲ καὶ τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης συνεπλήρουν τὸν χαρακτήρα τοῦ παιδίου. Ἡμέραν τινὰ παριστάμενος εἰς τὴν κόμμωσιν τῆς μητρὸς του, ἠγάλλετο ὅτι ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν εἰς τὸν περίπατον, ἀλλ' αἶφνης ἡ παιδαγωγὸς αὐτοῦ εἰσελθούσα τὸν καταγγέλλει ὡς διαπράξαντα μεγάλην ἀταξίαν. Ὁ μικρὸς ἐναέτης παῖς ἐπὶ τῇ ἀδίκῳ ταύτῃ κατηγορίᾳ, ἐξανίσταται καὶ πλήρης θάρρους, δικαιολογεῖται τὸ πρῶτον ἡπίως· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλα τὰ φαινόμενα ὀμίλου ἐναντίον του καὶ δὲν ἐπιστεύοντο αἱ δικαιολογήσεις αὐτοῦ, ἐξοργίζεται καὶ ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς ἀθωότητος του παραφερόμενος, ἀποκαλεῖ τὴν παιδαγωγὸν ψεύστριαν. Ἡ κυρία Σαιν Πιερ ἀπορήσασα ἐκ τῆς ζωηρότητος ταύτης, ἦν κατὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν εἰς τὸν υἱὸν της, ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὸν τιμωρήσῃ, μὴ παραλαμβάνουσα αὐτὸν εἰς τὸν περίπατον· καὶ διότι εὗτος

τὴν ἠνόχλει διὰ τῶν ἐνστάσεων καὶ τῶν δακρύων του ἀπεφάσισε νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἓν δωμάτιον. Ὁ Βερναρδῖνος ἀπωλέσας τὴν εὐχρηστικὴν, ἣν προσεδόκα καὶ καταδικασθεὶς ὡς ἐνοχος σφάλματος, ὅπερ δὲν ἔπραξε, θεωρεῖ τὸ διάβημα τῆς μητρὸς του ἄδικον καὶ ἀδικαιολόγητον· πλήρης ὅμως ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην, ὁ μικρὸς φυλακισμένος γονυπετεῖ καὶ ἄρχεται δεόμενος μετὰ τῶσαύτης θερμότητος ζέσεως καὶ πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, μετὰ τοιοῦτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε θαρρεῖ ἀδικστάτως ὅτι εἶνε ἀδύνατον ὁ ἀνώτατος Ἐκεῖνος τῆς δικαιοσύνης κριτῆς νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἀθωότητά του, δι' ἑνὸς μεγάλου θαύματος. Ἄλλ' ὅμως ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου προσεγγίζει τὸ δὲ θαῦμα δὲν φαίνεται, δι' ὃ δεινὴ ἀπελπισία τὸν καταλαμβάνει καὶ ἄρχεται νὰ μεμψιμοιρῇ κατὰ τῆς Θεῖας Προνοίας· κατηγορεῖ αὐτὴν ἐπὶ ἀδικία καὶ ἐν τῇ βαθείᾳ αὐτοῦ συνέσει ἐκφωνεῖ μετ' ἀποφάσεως: Θεὸς δὲν ὑπάρχει! Ἄλλ' ἐνῶ ἀπελπισὶς ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν ἐκείνην, ἦς τὰ φύλλα ἡ προσευχὴ του δὲν ἠδυνήθη νὰ διαρρήξῃ καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὴν σκέψιν ταύτην μετὰ μεγάλης πικρίας, αἶφνης, ὁ ἥλιος διασχίζων τὰ νέφη, ἅτινα ἀπὸ πρῶτας παρίστων μελαγχολικὸν τὸν οὐράνιον θόλον, ρίπτει μίαν ἀκτῖνα φωτός, πρὸς τὸ δικτυωτὸν περίφραγμα τοῦ παραθύρου του. Τότε ὁ μικρὸς ἄπιστος εἰς μόνην τὴν θεὰν τῆς ἀκτίνος ἐκείνης, τῆς οὕτω λαμπρᾶς καὶ ἀσπίλου, αἰσθάνεται ἅπασαν τὴν ὑπαρξίν του νὰ φρίσῃ καὶ ὄρμῶν μετ' ἀκουσίας κινήσεως πρὸς αὐτό, ὑψοῖ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ φωνεῖ μετ' ἀρρήτου συγκινήσεως Ὡ! ὑπάρχει Θεός! Εἶτα, ριφθεὶς εἰς τὰ γόνατα διαλύεται εἰς δάκρυα.

Αἰκ. Ζαρκοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΛΟΥ

BALDVIN

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ΥΠΟ

Κ. ΒΕΖΥΡΟΥΛΗ

Καθηγητοῦ,

Ὁ Γεώργιος Φόρβης οὔτε καιροῦ, οὔτε φροντίδων οὔτε δαπάνης ἐφείσθη, ὅπως ἐπιπλώσῃ καὶ διασκομήσῃ τὸ μέγαρόν του μετὰ πάσης πολυτελείας καὶ κομψότητος. Εἶχε πολὺν τὴν πείραν τῶν τοιοῦτων καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἄστυα καὶ νόον ἔγνω ἦτο τόσον πλούσιος, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὀμίλου περὶ τῆς μεγάλης του περιουσίας, καὶ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ παρὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἐκπληροῖ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας του. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους δὲν εἶνε δύσκολον, ἰδίως ὅταν κατοικῇ τις ἐν Παρισίοις νὰ ἀποκτήσῃ τις φήμην ἀνδρὸς ἐξαιρέτου φιλοκαλίας.

Ὁ Φόρβης ἔλαβε τὰς συμβουλὰς ἐξόχου καλλιτέχνου ἐπὶ πληρωμῇ ἐννοεῖται πάντοτε κατόπιν ἀψησχόλησε τοὺς καλλιτέρους παριστινοὺς ἐπιπλοποιοὺς, καὶ ἠνοιξεν ἀπεριόριστον πίστωσιν, εἰς τὸν τὴν διακόσμησιν τῆς οἰκίας του ἐπιμελούμενον ἀρχιεργάτην.

Τοιοιουτρόπως ἀκολουθῶν μόνον τὰς συμβουλὰς τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ὄχι τῆς χυδαίας καλουμένης οἰκονομίας κατώρθωσε νὰ εὐπρεπίσῃ τὸ παρὰ τὰ Ἡλύσια Πεδία μεγαρόν του κατὰ τὸν κινουῦντα τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ φθόνον. Ὅτε συνετελέσθη πλέον ὁ στολισμὸς τοῦ μεγάρου καὶ εὗρον τὴν κατάλληλον τοποθέτησιν οἱ μεγάλοι κρυστάλλινοι καθρέπται καὶ οἱ πολυτελεῖς περσικοὶ τάπητες, τὰ ἀγάλματα τῶν πρώτων γλυπτῶν τῶν Παρισίων καὶ αἱ εἰκόνες τῶν ἐξοχωτέρων ζωγράφων καὶ ἡ σωρεῖα ἐκείνη τῶν μικρῶν κομφοτεχνημάτων, εὗρισκε κατ' ἀρχὰς εὐχάριστον νὰ θεᾶται καὶ τοῦ salon à la renaissance καὶ τοῦ fumoir à la Louis

quatorze καὶ τοῦ salon, roccoco κ. τ. λ. καὶ τῶ ἐφαίνοντο ταῦτα πάντα σχεδὸν ἔργον τῶν χειρῶν του, ἀλλὰ ὁ κόρος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐθαυρήθη καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογά του εὐγενεστάτου αἵματος, δι' ἃ εἶχεν ἐξοδεύσει περιουσίαν.

Ὁ Γεώργιος Φόρβης μολονότι ἐφέρετο καὶ ἐφαίνετο ὡς τέλειος Gentleman ἐν τούτοις ὡς ὅλοι οἱ συμπατριῶται του Βοραιοαμερικανικοὶ ἦτο υἱὸς χρυσοθήρα ἐκ τῆς κοινῆς μητρὸς γῆς ἐκκαψαντος τὴν περιουσίαν, ἦν ὁ υἱὸς ἐν μέσῳ χασμημάτων ἐξεκοκάλιζεν ἐν Παρισίοις. Ἐκληρονόμησεν ὡς ἔλεγαν ἕως δέκα πέντε ἑκατομμυρίων δολλάρια καὶ ὅτι ἡ φήμη ἦτο ἀληθῆς ἐπιστοποῖ καὶ ἡ ὑποδοχὴ, ἦν εὕρισκεν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὅπου βεβαίως δὲν ἐπτοοῦντο ἐνώπιον μεγάλων περιουσιῶν. Τοιοῦτος ὢν ὁ Γεώργιος καὶ εὕρισκόμενος μόλις εἰς τὰ τριαντατρία περιεστοιχίζετο ὑπ' ὄλων τῶν ἐχόντων κοράσια μελῶν τῆς ἐν Παρισίοις ἀμερικανικῆς ἀποικίας καὶ δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐκλέξῃ νύμφην ἀλλ' ὄχι ὁ Γεώργιος εἶχε πολλὰς μικροαπογοητεύσεις ὑποστῆ, εἶχε διορατικότητα μεγάλην καὶ πολλάκις δοκιμάσας εὗρεν, ὅτι οὐδεμία κόρη ἀπέβλεπεν εἰς τὰ ἀτομικά του προσόντα ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν περιουσίαν του. Παρατήρησεν ὅτι ὅσοι τὸν ἐκολάκευσαν τῶ ἐζήτησαν κατόπιν χρήματα. Ὄφειλε πάντοτε νὰ βοηθῇ τοὺς «γνωρίμους του» ἐκ τῶν μικρῶν χρηματικῶν ἀμηχανιῶν των, ὅσοι τὸν ἐπλησίαζον καὶ πάντοτε ἤθελον νὰ ξεκολλήτωσι παρ' αὐτοῦ καὶ ἐσκέπτετο μετὰ πικρίας ὅτι δὲν εἶχε κανένα φίλον ἀληθῆ κανένα ὅστις νὰ ἡγάπα τὸν Φόρβην ὡς ἄτομον. Ἡμέραν τινὰ θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν νεανιῶδες τις ἀνωτέρας τάξεως ἐπιθυμοῦσης νὰ γίνῃ κυρία Φόρβη, διέδωκε διὰ τινος φίλου του ὅτι ἔχασε τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ μεταβάς μετὰ τινος ὥρας εἰς τὴν οἰκίαν της εὗρεν εἰρωνικὰ μειδιάματα ἀντὶ συλλυπητηρίων καὶ ἡ διαγωγή καὶ αὐτῶν τῶν ὑπηρετῶν της εἶχε μεταβληθῆ. Ἐνοήσας τὸ βάραθρον εἰς ὃ θὰ ἐνέπιπτε, ἔσπευσεν ἐξερχόμενος νὰ τινάξῃ καὶ αὐτὸν τὸν κοινορτόν τῶν ὑποδημάτων του. Ἐκτοτε ὁ βίος του

κατέστη ἔτι σκυθρωπότερος καὶ αἱ σχέσεις του
λίαν περιορισμένοι.

(Ἀκολουθεῖ).

Π Ο Ι Κ Ι Δ Α

Μεταξὺ τῶν ποιητῶν τῆς Γαλλίας, τῶν ἀ-
σχοληθέντων εἰς τὸ βουκολικὸν εἶδος, ὁ Ρακὰν
ἦτο ὁ προσφιλέστερος ποιητὴς τῶν Κυριῶν, ἀλλ' ἦτο
τόσον ἀφρημένος πάντοτε ὥστε καὶ χωρὶς νὰ τὸ
θέλη διεσκέδαζε τοὺς πάντας. Ὁ μέγας Καρδι-
νάλιος Ρισκελιὲ ἠρέσκετο νὰ ἀκούῃ τὰ ἀνέκδοτα
αὐτοῦ καὶ ἐγελα μέχρι δακρύων πολλάκις. Ἦσαν
δὲ τοσοῦτω μᾶλλον ἀστεῖα πάντα ταῦτα καθό-
σον ὁ βραχύσωμος ποιητὴς δὲν ἠδύνατο νὰ προ-
φέρῃ δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου· τὸ C. καὶ
τὸ r. οἱ δὲ ἐπαναλαμβάνοντες αὐτὰ ἐμιμοῦντο
τὴν προφορὰν του.

Ὁ Ρακὰν ἐκλεχθεὶς ὡς μέλος τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας, ἐπρόκειτο κατὰ τὸ ἔθος νὰ ἀπαγ-
γείλῃ τὸ ἐγκώμιον ἐκείνου, οὕτινος ἐλάμβανε
τὴν θέσιν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἄξιον περιεργείας,
δι' ὃ καὶ ὅλο τὸ Παρίσι ἔσπευσε νὰ ἀκούσῃ τὴν
ἀγόρευσιν.

Ὁ Ρακὰν ἤλθε ἀσθμαίνων, ἀνήλθεν εἰς τὸ
βῆμα, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔμενε σιωπῶν·
ἀλλὰ τέλος ἐνθυμηθεὶς τὸν λόγον, δι' ὃν ἦτο
ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔνεκα τῆς ἀνυπομονησίας, ἦν
παρετήρησεν εἰς τὸ ἀκροατήριον, μὲ ἀταραξίαν
μεγάλην ἔσurren ἐκ τοῦ θυλακίου του κατεξεσχί-
σμένα τεμάχια χάρτου καὶ εἶπε μετ' ἀφε-
λείας.—Messieurs je comptais vous lile
ma halangue, mais ma glande levlette
l'a toute m'athonée ; la voilà, tilez—en
te que vous pouillez, cal je ne le sais
point pal cœul, et je nen ai point de
copie.

Τὸ ἄπειρον πλῆθος καὶ οἱ τεσσαράκοντα θέ-
λοντες καὶ μὴ ἔμειναν εὐχαριστημένοι μὲ τὸ λο-
γίδριον τοῦ νέου τούτου Ἀθανάτου. Ἀλλ' ἂν
ἔχασαν ἓνα φιλολογικὸν λόγον, διεσκέδασαν
ὅμως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπαναλαμβάνοντες
τὸ ἀνέκδοτον.

Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἡμέραν τινὰ πηγαίνων ἐπι-
πος νὰ ἐπισκεφθῇ φίλον του εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ
ἔπεσε τὸ μαστύγιόν του, καὶ ἠναγκάσθη ὅπως
ἀφιππεύσῃ ὅπως τὸ λάβῃ· ἀλλ' ἂν τοῦ ἦτο εὐ-
κολον νὰ κατέλθῃ τοῦ ἵππου δὲ, τοῦ ἦτο καὶ
διὰ νὰ ἀναβῇ. Ἀφοῦ λοιπὸν εἰς μάτην ἀνεζήτη-
σεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν βάθρον τι, ἢ ἄλλο ἀν-
τικείμενον, ἵνα τῇ βόηθειᾳ αὐτοῦ ἀφιππεύσῃ μὴ
εὐρὼν τοιοῦτον, ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν
δρόμον του πεζός, κρατῶν τὰ ἦνία τοῦ ὑψηλοῦ
ἵππου του καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν· φθάσας ὅμως πρὸ
τῆς οἰκίας τοῦ φίλου του, εὔρε πρὸ τῆς θύρας
αὐτοῦ, τὸ ζητούμενον.—Ἀ'. εἶπεν, εὐχαριστημέ-
νος ἰδοῦ τέλος πάντων τὸ εὐρίσκω, δὲν εἶνε μὲν
ὅπως τὸ ἦθελον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶνε καλόν.
—Καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἐπήδησεν εἰς τὸν
ἵππον του καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων παρευθὺς,
λησμονῶν τὸν φίλον χάριν τοῦ ὁποίου, διέτρεξε
τρεις λεύγας πεζός ὅπως τὸν ἴδῃ—

* *

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουσι τὰς ἀδυναμίας
των· ἡ ἀδυναμία τοῦ στρατηγοῦ P.... ἦτο νὰ
ἐπιδεικνύει γνώσεις φιλολογικὰς καὶ μάλιστα τῆς
Ἑλληνικῆς φαίνεται μυθολογίας. Ἐσπέραν τινὰ
ἀφοῦ ἱκανὰ ὠμίλησε περὶ στρατηγικῆς εἰς τοὺς
περικυκλοῦντας αὐτὸν φίλους, ἐγεργεῖται, καλὴν
νύκτα σὰς εὐχομαι φίλοι τοὺς εἶπε : Πηγαίνω
τώρα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀρφέως—Λησμονεῖτε
ἓνα M. στρατηγέ μου, τῷ εἶπε μειδιῶν ὁ ὑπα-
σπιστὴς του.—Ah ! c'est ça. Je vais aux
bras d' Orfem· ἐπινέλαβε διορθῶν τὸ σφάλμα
του καὶ ἀνεχώρησεν ὁ ἀνδρείος στρατηγός, ὁ ἔ-
χων καλὰς σχέσεις, μόνον μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀρεως.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΣΚΗΣΙΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΓΑΡΙΘΜΩΝ (*Ἀλγ. Χα-ζ. σελίς 226) ὑπὸ Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ μαθητοῦ.

1ον) Εἰς πόσα ἔτη κεφάλαιόν τι ἀνατοκίζο-
μενον πρὸς 5 % διπλασιάζεται ;

Λύσις. Λαμβάνομεν ὡς βᾶσιν τὴν γνωστὴν ἐ-
ξίσωσιν τοῦ ἀνατοκισμοῦ $K = a(1 + \tau)^n$.

Καὶ ἤδη ἐπειδὴ κατὰ τὸ πρόβλημα τὸ κεφά-
λαιον διπλασιάζεται θὰ ἔχομεν $K = 2a$ ἄρα ἡ ἀ-
νωτέρω ἐξίσωσις γίνεται :

$2a = a(1 + \tau)^n$ ἢ $2 = (1 + \tau)^n$. Ἀντικα-
θιστῶντες δὲ τὸν τ διὰ τοῦ 0,05 λαμβάνομεν
 $2 = (1 + 0,05)^n$ ἢ $2 = (1,05)^n$ ὅθεν λαμβάνον-
τες τοὺς λογαριθμοὺς καὶ λύοντες τὴν ἐξίσωσιν
ὡς πρὸς n ἔχομεν :

λογ. 2 = n. λογ. 1,05 καὶ διαιροῦντες ἀμφό-
τερα τὰ μέλη διὰ τοῦ λογ. 1,05 εὐρίσκομεν

$$n = \frac{\text{λογ. } 2}{\text{λογ. } 1,05} \quad \text{καὶ } \text{λογ. } 2 = 0,30103$$

ὅθεν

$$n = \frac{0,30103}{0,02119} = 14 \text{ ἔτη καὶ } 74 \text{ ἡμ.}$$

2ον). Ἐὶν ὁ πληθυσμὸς τόπου τινὸς ἀυξά-
νεται κατ' ἔτος κατὰ 5 χιλιοστὰ αὐτοῦ καὶ εἶναι
σήμερον 2000000, πόσος θὰ γίνῃ μετὰ 100
ἔτη ;

Λύσις. Στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ τύπου
τοῦ ἀνατοκισμοῦ $K = a(1 + \tau)^n$ καὶ ἀντικαθι-
στῶντες διὰ τῶν ἴσων ἔχομεν :

$$K = 2000000 (1,005)^{100} \text{ καὶ λαμβάνοντες}$$

τοὺς λογαριθμοὺς ἢ προκειμένη ἐξίσωσις γίνεται

$$K = \text{λογ. } 2000000 + 100 \text{λογ. } (1,005).$$

$$\text{λογ } 2 = 6,30103$$
$$100 \text{λογ } 1,005 = 0,21700$$

$$\text{λογ } K = 6,51803$$
$$\text{καὶ } K = 3296300$$

3ον.) Ἐκ πίθου περιέχοντος 100 λίτρας
οἴνου ἀφαιρεῖται καθ' ἐκάστην μία λίτρα καὶ
ἀναπληροῦται δι' ὕδατος. Ζητεῖται α') πόσος
οἶνος θὰ μείνῃ μετὰ 50 ἡμέρας, καὶ β') μετὰ
πόσας ἡμέρας θὰ μείνῃ τὸ ἡμισυ τοῦ οἴνου :

Λύσις. Ἐπειδὴ κατὰ τὰ δεδομένα τοῦ προ-
βλήματος ἀφαιρεῖται καθ' ἐκάστην ἡμέραν μία
λίτρα καὶ ἀναπληροῦται δι' ὕδατος· σημαίνει
ὅτι τὴν πρώτην ἡμ. ὅπου ἀφηρέθη μία λίτρα οἴνου,
ἔμεινεν 99 λίτραι οἴνου καθαροῦ, κατὰ τὴν δευ-
τέραν ἡμέραν ἀφαιρεῖται ἐκ τοῦ κράματος πάλιν
μία λίτρα ὥστε ἔχομεν τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν
100, 99....

ἦτοι ἐνταῦθα ἔχομεν γεωμετρικὴν πρόσοδον τῆς ὁ-
ποίας ὁ λόγος $\omega = 0,99$ ζητεῖται δὲ πόσαι λί-
τραι θὰ ὑπάρχωσι μετὰ 51 ἡμέρας ἦτοι ζητεῖ-
ται ὁ 51 ὄρος τῆς προόδου

$$T = a(\omega)^{n-1} \text{ ἀντικαθιστῶντες δὲ διὰ τῶν ἴσων ἔχομεν.}$$

$$T = 100 + 50 (0,99) \text{ καὶ λαμβάνοντες τοὺς}$$

λογαριθμοὺς ἔχομεν $T = \text{λογ. } 100 + 50 \text{λογ. } 0,99$

$$\text{λογ. } 100 = 2,000000$$
$$50 \text{λογ. } 0,99 = 1,78200$$

$$\text{λογ. } T = 1,78200$$

καὶ $T = 60$, λίτρ. 5 . . .

Ἦδη δὲ ἵνα ὑπολογίσωμεν μετὰ πόσας ἡμέ-
ρας θὰ μείνῃ τὸ ἡμισυ τοῦ οἴνου ἀρκεῖ νὰ εὐρω-
μεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὄρων τῆς προόδου 100,
99 . . . τὸν ὁποῖον προσδιορίζομεν ἐκ τοῦ γε-
ωμικοῦ τύπου $T = a(\omega)^{n-1}$ λαμβάνοντες τοὺς λο-
γαριθμοὺς ἔχομεν $\text{λογ. } T = \text{λογ. } a + (n-1)$

λογ. και αντικαθιστώντες δια τῶν ἴσων εὐρί-
 σκομεν λογ. 50 = λογ. 100 + (ν-1) λογ. 0,99
 λογ. 50 = λογ. 100 + ν λογ. 0,99 - λογ. 0,99
 και μεταφέροντες ἔχομεν :
 λογ. 50 - λογ. 100 + λογ. 0,99 = ν. λογ. 0,99

$$\eta \nu = \frac{\text{λογ.} 50 - \text{λογ.} 100 + \lambda. 0,99}{\text{λογ.} 0,99} = 69,4\mu.$$

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ Τῴ ΣΤ'. ΒΙΒΛΙῴ

ΤΗΣ

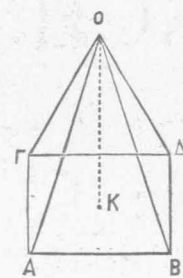
ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ

ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ (σελ. 253)

1) Πυραμὶς τις ἔχει βάσιν τετράγωνον, οὗ ἡ πλευρὰ εἶναι 5π, 2, τὸ δὲ ὕψος της εἶναι 12π. Ζητεῖται ὁ ὄγκος αὐτῆς.

Λύσις.— Ὁ ὄγκος πάσης πυραμίδος εἶναι τὸ 1/3 τῆς βάσεως ἐπὶ τὸ ὕψος της.

AB = 5π, 2. Ἐπειδὴ ἡ βάσις OK = 12π, εἶναι τετράγωνον τοῦ ὁποίου ἡ πλευρὰ εἶναι 5π, 2. τὸ ἐμβαδὸν τῆς βάσεως ταύτης θέλει εἶσθαι 5, 2 x 5, 2 ἧτοι 27,04. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ὄγκος τῆς πυραμίδος εἶναι τὸ 1/3 τῆς βάσεως 27,04 ἐπὶ τὸ ὕψος 12, ὃ

ἔστιν·

$$\text{ὄγκος πυραμ.} = \frac{1}{3} \times 5, 2 \times 5, 2 \times 12 =$$

$$\frac{1 \times 5, \times 5, 2 \times 12}{3} =$$

$$= \frac{27,04 \times 12}{3} = \frac{324,48}{3} = 108 \text{ x. π.} = 108,16$$